

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 593/2016
14.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М. и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости окривљеног М.М. и његовог браниоца, адвоката М.С. и браниоца окривљеног Б.Ј., адвоката Ж.Д., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 529/14 од 09.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1291/2015 од 03.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 14.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Ј., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 529/14 од 09.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1291/2015 од 03.02.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Ј. у осталом делу одбацује као недозвољен.

II ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени захтеви за заштиту законитости окривљеног М.М. и његовог браниоца поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 529/14 од 09.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1291/2015 од 03.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 529/14 од 09.06.2015. године, у ставу првом, окривљени М.М., Ђ.Т., А.Ј. и Б.Ј., оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, у ставу другом, окривљени М.М., оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, а у ставу трећем окривљени Ђ.Т., оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, па су им утврђене

појединачне казне и то: окривљеном М.М., казна затвора у трајању од шест година, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, и казна затвора у трајању од три године и шест месеци за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, окривљеном Ђ.Т., казна затвора у трајању од пет година за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ и казна затвора у трајању од десет месеци за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, и новчану казну, као споредну, у износу од 40.000,00 динара, па је окривљене М.М. и Ђ.Т. осудио и то: окривљеног М.М. на јединствену казну затвора у трајању од девет година, окривљеног А.Ј. на јединствену казну затвора у трајању од шест година и окривљеног Ђ.Т. на јединствену казну затвора у трајању од пет година и десет месеци и новчану казну као споредну у износу од 40.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од два месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, те је одређено, да се ова новчана казна уколико је окривљени не плати у одређеном року, заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара, новчане казне одредити један дан казне затвора, а окривљеном Б.Ј. казна затвора у трајању од пет година, при чему је на основу члана 63. КЗ, окривљенима у наведене казне затвора урачунато време проведено у притвору од 28.02.2014. године па до 16.01.2015. године, у односу на окривљеног Б.Ј., а у односу на окривљене М.М., А.Ј. и Ђ.Т. до упућивања окривљених у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне означених првостепеном пресудом. Истом пресудом на основу члана 67. КЗ а у вези члана 246. став 7. КЗ и члана 348. став 5. КЗ, суд је окривљенима изрекао меру безбедности одузимања предмета, па је одузео и то: од окривљеног М.М. један пиштољ марке „...“, модел ..., калибра 7,65 x 17 мм, фабричког броја ... са оквиром и муницијом од пет метака, један пиштољ „...“, модел ..., калибра 7,62 x 25 мм, фабричког броја са оквиром и пет комада метака, од окривљеног А.Ј., 12,9 грама и 4,44 грама опојне дроге канабис, од окривљеног Ђ.Т., 0,7 грама кокаина и тетраамисола, 0,64 грама кокаина и глутамина, 2,03 грама и 2,12 грама псилоцина, металну округлу кутијицу са траговима амфитетамина и ТХЦ-а, пиштољ непознате марке и модела, без видљивих жигова, фабричког броја и ознака произвођача, калибра ... а од окривљеног Б.Ј., 87,94 грама опојне дроге канабис и 9,72 грама опојне дроге канабис, 37,13 грама, 10,40 грама и 7,81 грама амфитетамина, кофеина и креатина, 147,86 грама глутамина, 2,01 грама и 2,02 грама псилоцина. На основу члана 261. ЗКП, окривљени су обавезани да плате суду на име паушала износ од по 20.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док су на основу члана 262. став 2. ЗКП, обавезани да снесу трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1291/2015 од 03.02.2016. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и по службеној дужности преиначена је првостепена пресуда само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду окривљене М.М. и Ђ.Т., због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, осудио и то окривљеног М.М. на казну затвора у трајању од шест година и шест месеци, а

окривљеног Ђ.Т. на казну затвора у трајању од пет година и четири месеца, у које казне им се урачунава време проведено у притвору од 28.02.2014. године, када су лишени слободе, до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже до истека казне затвора изречених том пресудом, док су жалбе бранилаца окривљеног М.М., адвоката М.П., М.С. и В.И., браниоца окривљеног Ђ.Т., адвоката Н.Г., окривљеног А.Ј. и његовог браниоца адвоката З.Б. и браниоца окривљеног Б.Ј., адвоката Ж.Д., изјављене против првостепене пресуде у делу у којем су окривљени М.М., Ђ.Т., А.Ј. и Б.Ј., оглашени кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, као и у преосталом делу жалба Вишег јавног тужиоца у Београду, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена. Истом пресудом усвајањем жалбе бранилаца окривљеног М.М., адвоката М.П., М.С. и В.И. и браниоца окривљеног Ђ.Т., адвоката Н.Г. укинута је првостепена пресуда у ставу другом и трећем диспозитива, а списи предмета су у наведеном делу враћени првостепеном суду на поновно суђење.

Против ових правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

-бранилац окривљеног М.М., адвокат М.С., због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. и 4. а у вези члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи другостепену пресуду, тако што ће усвојити жалбу браниоца окривљеног М.М. и ослободити га од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, или да укине побијане правноснажне пресуде и предмет врати другостепеном односно првостепеном суду на поновни поступак;

-бранилац окривљеног Б.Ј., адвокат Ж.Д., због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног Б.Ј. ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 246. став 3. КЗ, или тако што ће га огласити кривим да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ и изрекне му казну затвора у границама посебног законског минимума за наведено кривично дело;

-окривљени М.М. лично.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце окривљених, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у којој седници је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви поднети, па је по оцени навода и предлога у захтевима бранилаца окривљених, нашао:

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Б.Ј. у захтеву за заштиту законитости истиче да се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се пресуда према одредбама ЗКП не може заснивати и то на записнику о претресању стана и других просторија – гараже број ... у Н. улици број ... од 28.02.2014. године, као и на потврди о привремено одузетим предметима од окривљеног Б.Ј. од истог датума, са образложењем да није постојао оправдани разлог да претресање стана и других просторија по наредби која гласи да овлашћена службена лица УКП ОБПОК-а обаве овлашћена службена лица Другог одељења, ПУ за Град Београд, на које наредба није гласила и који самим тим нису били овлашћени да предузму наведену доказну радњу, због чега је, према наводима захтева, и одузимање предмета пронађених приликом незаконитог претреса такође незаконито, па је стога записник о претресању стана и других просторија и потврду о привремено одузетим предметима од окривљеног требало издвојити из списка предмета.

Одредбом члана 84. став 1. ЗКП, прописао је да докази који су прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП (незаконити докази), не могу бити коришћени у кривичном поступку и ти докази се издвајају из списка, чувају и уништавају на начин прописан одредбом става 2. истог члана.

Чланом 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или начину прибављања у супротности са тим закоником или другим законом, или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Из списка предмета, произлази да је доказна радња претресање стана и других просторија – гараже број ... у Н. улици број ..., у Б., извршена на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп Пов бр.221/14 од 28.02.2014. године, од стране овлашћених службених лица РС, ПУ за Град Београд – УКП Другог одељења, у присуству сведока и окривљеног Б.Ј., о чему је на основу члана 157. став 4. и члана 158. став 3. ЗКП, сачињен записник од 28.02.2014. године, као и потврда о привремено одузетим предметима КУ 4527/14 од 28.02.2014. године, која писмена је окривљени без примедби потписао. Околност што су наведену доказну радњу обавила овлашћена службена лица УКП Другог одељења, Полицијске управе за Град Београд, а не УКП ОБПОК како је то било одређено цитираном наредбом судије за претходни поступак, не чини незаконитим наведени записник о претресању стана и других просторија и потврду о привремено одузетим предметима, с обзиром да из садржине писмених доказа који се односе на претресање предметне гараже произлази да је доказна радња претресање стана у сваком случају извршена од стране овлашћених службених лица МУП-а, само од стране друге организационе јединице, имајући при том у виду исказ сведока М.К., који је објаснио да су припадници ОБПОК-а, затражили од УКП Другог одељења помоћ ради спровођења претресања предметних станова и гараже, из којих разлога је он у наведеној акцији и учествовао.

Стога су, по оцени овог суда, записник о претресању стана и просторија као и потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног, од 28.04.2014. године, законити докази на којима се пресуда у смислу одредаба Законика о кривичном поступку може заснивати.

По налажењу овог суда неосновани су и наводи захтева браниоца окривљеног Б.Ј., да је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП учињена и на тај начин што се пресуда заснива на незаконитом доказу – транскрипту разговора између окривљеног Б.Ј. и окривљеног Ђ.Т. од 23.02.2014. године који није изведен у току првостепеног поступка.

Ово стога, јер из записника о главном претресу одржаном дана 01.06.2015. године, произлази да је првостепени суд на сагласан предлог странака извршио увид у све писмено изведене доказе, а између осталог и у транскрипт од 04.03.2014. године, за број телефона ... Ђ.Т., а који транскрипт се поред осталог односи и на телефонски разговор који је обављен дана 23.02.2003. године између окривљеног Ђ.Т. и окривљеног Б.Ј., као и да је у наведеном записнику констатовано да је увид у све писмене доказе извршен без примедби па је следствено томе, наведени доказ, а насупрот наводима захтева браниоца окривљеног Б.Ј., изведен на главном претресу у смислу члана 405. и члана 419. ЗКП и на истом се пресуда може заснивати.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да је захтев браниоца окривљеног Б.Ј. у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, неоснован.

Поред тога, бранилац окривљеног Б.Ј. у захтеву за заштиту законитости указује и то да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, с обзиром да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде противречни изреци, а да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а они који су дати су нејасни и у знатној мери противречни.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Б.Ј. истиче да ниједним изведеним доказом у току поступка није утврђено да је овај окривљени обављао телефонску комуникацију са окривљенима М.М. и А.Ј., везано за купопродају опојне дроге, нити да се са њима у наведеном периоду састајао, те да се на основу изведених доказа не може закључити да је овај окривљени припадао „групи“, у кривичноправном смислу, нити да је деловао у њеном саставу којим наводима захтева се, по налажењу овог суда, правноснажна пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, односно погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања нису прописани као дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, то је захтев браниоца окривљеног Б.Ј. у овом делу оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног М.М., у захтеву за заштиту законитости указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 348. став 2. тачка 2) ЗКП, јер је изрека правноснажне пресуде противречна сама себи, те да се из образложења првостепене пресуде не може са сигурношћу утврдити из ког доказа је суд извео који закључак, што образложење пресуде чини неразумљивим и противречним изреци пресуде.

Надаље, бранилац окривљеног М.М. у захтеву истиче да је суд одлуку о кривици окривљеног засновао на претпоставкама, конструишући његову улогу као организатора групе на основу произвољног тумачења садржине телефонских разговора које је овај окривљени водио са другим окривљенима и погрешним тумачењем речи и појмова из прислушких разговора извео погрешан закључак да је окривљени М.М. вођа само због тога што су га неки од окривљених ословљавали са „газда“, на који начин су повређена законска начела „претпоставка невиности“ и „in dubio pro reo“.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног М.М. изнетим наводима захтева износи своје чињеничне закључке везано за кривицу окривљеног, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, чиме бранилац окривљеног правноснажну пресуду суштински оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног М.М. указује да је казна затвора за кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ у трајању од шест година и шест месеци, престога и није адекватна кривична санкција којом се постиже сврха кажњавања, те да суд није правилно оценио околности које су од значаја за одмеравање казне, којим наводима се, по оцени овог суда, правноснажна пресуда побија због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 441. став 1. ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.М., оценио као недозвољен.

Испитујући захтев за заштиту законитости окривљеног М.М., Врховни касациони суд је нашао да је исти недозвољен.

Чланом 483. став 3. ЗКП, предвиђено је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Дакле, из цитиране законске одредбе јасно произилази да је окривљени овлашћен да поднесе ванредни правни лек, али да то може учинити искључиво преко браниоца.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је у конкретном случају окривљени лично поднео захтев за заштиту законитости, на шта по закону није овлашћен, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев окривљеног М.М. недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.